

Jamsai

乘

ราชัน

ใต้อาณัติ

龍

4

เอื้อหมย 峨嵋 เจียน
อ๊ว แป

คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไว้คู่กัน

"โยวโยว!"

ทำอย่างไรดี ข้าถึงกับคิดถึงเหยียนตี้จนเกิดหิวแล้วแล้ว

"โยวโยว..."

ไม่ใช่แค่นี้แล้ว แม้แต่ภาพหลอนก็ปรากฏออกมาแล้ว!

ท่ามกลางสายลมหนาว เงาม่วงสูงใหญ่อันคุ้นเคยค่อยๆ เข้ามาใกล้ ยังคงเป็นใบหน้าที่ยิ่งตั้ง
ไว้อารมณ์นั้น ในดวงตาเดิมที่มีแววแยมยิ้มอ่อนโยน ทว่าแววแยมยิ้มนั้นยิ่งใกล้ยิ่งจางลง ขณะ
คนเดินมาถึงตรงหน้านางก็เปลี่ยนเป็นแววกรุ่นโกรธโดยสิ้นเชิงแล้ว

หัวคิ้วที่เดิมที่ยังนับว่าคลายอยู่ของบุรุษขมวดมุ่นขึ้นมา เขาเอ่ยถามเสียงเข้ม "สีหน้าท่าทางนี้
ของเจ้าคืออะไร จำข้าไม่ได้อีกแล้วรี!"

ข้ามีหรือจะจำไม่ได้ ฉันโยวโยวยิ้มโง่มอออกมาด้วยความดีใจ "ท่านคือเหยียนตี้ เหยียนหย่งเล่อ"

"หญิงไม่ดีที่ไร้จิตสำนึกทั้งยังความจำสั้น!"

เหยียนตี้ประคองใบหน้าฉันโยวโยวขึ้นจูบริมฝีปากที่เผยรอยยิ้มนั้นไว้ ดูดดึงขบเสียดลิบปาก
อ่อนนุ่มของนางแรงๆ

มากกว่ารัก ราชนิเวศน์ 4

เอ้อหมย เซียน อวี แปลา

Published originally under the title of 《乘龍》 (Cheng Long)

Copyright © 峨嵋 (E mei)

Thai edition rights under license granted by 峨嵋 (E mei)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2628-1

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรทิศ

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พินพูน

กระดาษพิมพ์ดีด

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ในที่สุดราชันได้อาณัติเล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบก็มาอยู่ในมือของท่านนักอ่านแล้ว นะคะ สำหรับเรื่องนั้นนอกจากความรักของพระ-นางที่เป็นหัวใจหลักแล้ว ตัวประกอบ ขนปุกปุยอย่างกระต่ายจอมหลงทางช่างกิน ม้าชื่อ ๆ ผู้เป็นพี่เลี้ยงกระต่าย และ เจ้านกเอี้ยงที่เหมือนอีกาช่างเจรจา ก็มีบทบาทเด่นไม่แพ้เงินโยวโยวกับเหยียนตี้เลย ความรักจะเดินหน้าหรือถูกขัดขวางต้องเลียบเคี้ยวถามทั้งสามเลยคะ แอบกระซิบ นิดหนึ่งว่าใครที่เคยอ่าน 'ตำนานรักอสูรร้าย' มา อาจคุ้นเคยกับตัวละครหนึ่งในเล่มนี้

สำหรับเล่มนี้การศึกระหว่างแคว้นตัวลี้กับแคว้นเซียงเว่ยกำลังดุเดือด เงินโยวโยวที่ติดสอยห้อยตามเหยียนตี้กลายเป็นบุคคลที่หลายแคว้นจ้องตาเป็นมัน มีนางเหมือนได้ครอบครองได้ล้ำ ทว่าความคิดของเงินโยวโยวกลับอยู่ที่การเลื่อนขั้น สักตัววิเศษของตนเองและการตามหาอาจารย์ผู้สาบสูญ

นอกจากรวมได้ล้ำเป็นหนึ่งแล้ว เหยียนตี้ยังต้องช่วงชิงกับทุกสิ่งอย่างเพื่อเป็นที่หนึ่งในสายตาเงินโยวโยว มาร่วมติดตามกันคะว่าเหยียนตี้จะชิงพื้นที่ในใจรรยาตนเอง เช่นไร และจะมีอุปสรรคใดบ้างมาทดสอบความรักของพวกเขาทั้งคู่อีก เชิญติดตาม บทสรุปของราชันได้อาณัติได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ฉินโยวโยว ศิษย์คนเดียวของมือเทพเนรมิตจีเทียนเล่อ มีรูปโฉมงดงาม เชี่ยวชาญด้านวิชากลไก จดจำใบหน้าคนไม่ได้ เป็นคนชอบเอาแต่ใจ
- * เทียนตี้ ชื่อรองหย่งเล่อ ตำแหน่งเซ็งผิงจินถ้อง เป็นน้องชายของฮองเต้แคว้นเซียงเยวี่ย วรยุทธ์ล้ำเลิศ ไม่เคยพ่ายเอาแต่ทำใบหน้านี้ไว้ความรู้สึกตลอดวัน
- * จีเทียนเล่อ ยอดปรมาจารย์ด้านกลไก ถูกขนานนามว่า 'มือเทพเนรมิตจีเทียนเล่อ' เป็นอาจารย์ของฉินโยวโยว
- * อี้เสี่ยวฮุย สัตว์วิเศษของฉินโยวโยว เป็นกระต่ายหิมะหลงทางสีขาวเทา มีกระเป๋าท้องวิเศษ ชอบกินทุกอย่างเอาแต่ใจ ขี้แฉะ
- * กวาด้าจู่ย นักเอี้ยงเสียงศักดิ์สิทธิ์ ลักษณะภายนอกเหมือนอีกามากกว่านกเอี้ยง เชี่ยวชาญการหาข่าว ชอบกินสมอและไขกระดูกของงูกับแมลง
- * จู้อวี่นเฟย สัตว์วิเศษของเทียนตี้ ม้าแดงตัวใหญ่ มีสายเลือดของกิเลน วิ่งเร็วมาก
- * เฮ่อซีเจา เมธอาจารย์ชวี๋กวง ศิษย์คนเล็กของเจียงหูเหลียน แห่งสำนักเฟิงเสิน เป็นองค์ชายเจ็ดของแคว้นตัวลี

* เฟิงกุยอวีน⁺

ผู้ฝึกยุทธ์ชั้นหก เป็นคนของสำนักเฟิงเสิน ชอบสวม
ชุดสีขาว คอยไล่ล่าจินโยวโยว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

37

เป็นอีกราตรีที่ผ่านไปอย่างเร่งร้อน มีเพียงคนหมู่น้อยที่รู้ว่าภายในป่าเขาซึ่งดูสงบนั้นได้มีหลายร้อยชีวิตถูกฝังลงไปแล้ว ทหารแคว้นตัวลีที่มีหน้าที่จุดไฟตามจุดต่างๆ ในป่าถูกฆ่าตายเรียบ บรรดาถ่านและน้ำมันถูกเก็บไปหมด เหล่าทหารเดนตายที่ดักซุ่มรอเปิดกับดักปลิดชีพระหว่างทางก็ถูกยออดฝีมือที่ปรากฏตัวกะทันหันล้อมสังหารจนสิ้นเช่นกัน

เช้าวันถัดมา กองทหารช่างเริ่มตัดต้นไม้ถ่างทาง สามวันให้หลังทัพใหญ่ของเหยียนตี้ก็เคลื่อนพลผ่านป่าอันกว้างใหญ่ไพศาลที่แต่เดิมเต็มไปด้วยกับดักปลิดชีพนี้ไปได้อย่างปลอดภัย บุกลงไปถึงเมืองเจินซีอันเป็นเมืองยุทธศาสตร์สำคัญบริเวณใจกลางหุบเขาแล้ว

แผนการหลายชั้นของแคว้นตัวลีล้มเหลวไม่เป็นท่า ยังไม่ทันได้ข่าวดีว่าเผาทัพใหญ่แคว้นเซียงเยวี่สำเร็จ ก็มีข่าวร้ายว่าทัพอีกฝ่ายยกมาประชิดเมืองแล้ว

กองกำลังรักษาเมืองเงินซีเผชิญหน้ากับปืนใหญ่เป็นสิบๆ กระบอก ล้อมเมือง ถูกยื่นคำขาดว่าหากไม่ยอมจำนนภายในหนึ่งวันก็จะยิงปืนใหญ่ ถล่ม

เดิมที่ทางเมืองเงินซียังลังเล แต่หลังจากเหยียนตี้สั่งให้คนยิงปืนใหญ่ ไปทางประตูเมืองหนึ่งนัด จนทำให้พื้นที่ที่อยู่ไม่ไกลจากหน้าประตูเมือง ระเบิดเป็นหลุมใหม่กว้างขนาดใหญ่ แม้ทัพภายในเมืองก็เปิดประตูเมือง ยอมจำนนในเวลาหนึ่งชั่วข้าม

เหยียนตี้นำกองทหารหาญเข้าเมืองมาแล้วก็ทำตามกฎที่ปฏิบัติ มาตลอดทาง จับตัวแม่ทัพขุนนางระดับสูงไว้ ไม่ได้รับอาวุธและชุดเกราะ ของกองกำลังรักษาเมืองแต่แยกคุมตัวพวกเขาไว้ในสถานที่อื่น แล้ว เปลี่ยนเอาทหารของแคว้นเซียงเยวี่มาเป็นกองกำลังรักษาเมืองแทน ส่วนที่เหลือก็เหมือนเดิมทุกอย่าง ทัพใหญ่สองแสนตั้งค่ายอยู่นอกเมือง เป็นส่วนใหญ่ มีคำสั่งห้ามไม่ให้ทหารตั้งตำแหน่งสูงต่ำออกปล้นสะดม รบกวณชาวบ้าน ให้ทำเพียงขนทรัพย์สินและเสบียงกว่าก่อนในคลังของเมือง มาเสริมให้กองทัพ แล้วตรวจรางวัลแก่เหล่าทหาร

ฉินโยวโยวเองก็เข้ามาพักในจวนเจ้าเมืองเงินซีเช่นกัน เหยียนตี้ ไม่วางใจเหล่าบริวารเดิมของจวน จึงให้เหลียงลิ่งกับซันที่เพียงไม่กี่คน คอยปรนนิบัติ

จู่ฉินเพียงอยากจะทำใจเสี่ยวสุย ทุกวันจึงออกไปเดินซื้อของกิน สดใหม่รสเลิศสารพัดอย่างกลับมาให้มันกิน ทั้งยังเค้นสมองคิดหาถ้อยคำ ไพเราะมาเอ่ยชมมัน แม้เสี่ยวสุยจะยังไม่ชอบม้าเช่นเดิม แต่พอได้กิน ของดีจำนวนมาก ได้ฟังคำพูดดีๆ มากมาย ในที่สุดมันก็ล้ากลืนฝืนใจ

หยุดตากตากอ่อยวาจาเหน็บแนมจู้จิวินเพย

สามวันที่ฉินโยวโยวพักอยู่ที่เมืองเจิ้นซี ต้าจู่ยที่อยู่ว่างไม่มีอะไรทำ ก็ออกไปเตร็ดเตร่ข้างนอก สืบข่าวลือต่างๆ กลับมาบอกแก่ฉินโยวโยว และเสี่ยวฮุย

วันนี้เขาออกไปแต่เช้า ตกเที่ยงก็บินกลับมาเร็วกว่าปกติ เขานำข่าวกลับมาด้วยข่าวหนึ่ง...เฟิงกุยอววินบอกว่าคนสกุลเฟิงอาจจะได้ที่อยู่ที่แท้จริงของมือเทพเนรมิตฉีเทียนเล่อมาแล้ว เวลานี้กำลังพาพวกเมธอาจารย์ซีวีกวง จากสำนักเฟิงเสินมุ่งหน้าไปยังแคว้นเล็กแห่งหนึ่งทางทิศใต้

ต้าจู่ยที่ออกไปแต่เช้าบังเอิญเห็นซิดส์สัญลักษณ์พิเศษที่เฟิงกุยอววิน ทำไว้ในย่านการค้า เขานึกแปลกใจจึงบินไปดู ผลคือได้พบกับเฟิงกุยอววิน บัดนี้อีกฝ่ายกำลังพักอยู่ในบ้านชาวบ้านแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ทางใต้ของเมือง

ที่อีกฝ่ายไม่ได้มาหาตรงๆ แต่ใช้วิธีลดเลี้ยวเช่นนี้ติดต่อกับพวกเขา ก็ด้วยกลัวจะถูกเหยียนตี้จับได้

ฉินโยวโยวกับต้าจู่ยคิดดูเล็กน้อยก็เข้าใจในความกังวลของเฟิงกุยอววิน เหยียนตี้เฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวของสำนักเฟิงเสินรวมถึงสมาชิกคนสำคัญของสกุลเฟิงแห่งซีเหออย่างใกล้ชิดโดยตลอด ข่าวนี้เขาไม่มีทางไม่รู้ แต่ในเวลานี้ไม่ว่าด้วยเหตุผลส่วนตัวหรือส่วนรวม เขาล้วนไม่อาจแบ่งพลังกายพลังใจมาติดตามเรื่องนี้มากเกินไปได้ และยิ่งไม่มีทางปล่อยให้ฉินโยวโยวไปตามหาอาจารย์ ฉะนั้นเพื่อเลี่ยงความยุ่งยาก เป็นไปได้มากกว่าเขาจะคิดหาทุกวิธีมาปิดบังไม่ให้ฉินโยวโยวรู้เรื่อง

เฟิงกุยอววินเฟิงจากไปได้ไม่กี่วัน จู่ๆ ก็ย้อนกลับมาเช่นนี้ เหยียนตี้

ต้องคาดเดาได้แน่นอนว่าเขามาเพื่อบอกข่าว ถ้าเขามุ่งมาขอพบถึง
จวนเจ้าเมืองตรงๆ นอกจากไม่มีทางได้เจอฉินโยวโยว ยังจะถูกคนของ
เหยียนตี้เฝ้าคุมทุกฝีก้าวเพื่อกันไม่ให้เขาส่งข่าวไปถึงฉินโยวโยวด้วย

"ข่าวนี้ไม่รู้ว่าจะจริงมากน้อยเพียงไร กลัวแต่ว่าจะเป็นการข่าวโคมลอย
ที่สำนักเฟิงเสินปล่อยออกมาอีก เพราะคิดจะล่อเจ้าออกไปให้จับตัว"
ต้าจู่ยตีปิกสองสามทีอย่างกลัดกลุ้มหงุดหงิดอยู่บ้าง

ความเป็นไปได้นี้มีสูงยิ่งนัก!

หากเป็นเมื่อก่อน ฉินโยวโยวคงขอให้เหยียนตี้ช่วยตรวจสอบข่าวนี้
ให้แน่ชัดก่อน นางจึงค่อยตัดสินใจว่าจะทำเช่นไร ทว่าบัดนี้...นางยังเชื่อใจ
เหยียนตี้ได้อีกหรือ

"เหยียนตี้บอกว่าวันมะรืนจะเริ่มเดินทางออกจากเมืองเจิ้นซี
วันพรุ่งนี้เช้าจะหาทางไปพบพี่อวีน ปรีक्षाกับเขาสักหน่อยว่าควรทำ
เช่นไร" ฉินโยวโยวตัดสินใจก่อนกล่าว

ต้าจู่ยเองก็เห็นว่าตอนนี้ทำได้เพียงเท่านี้ จึงบินไปส่งข่าวให้เฟิงกุยอวีน
นัดแนะสถานที่พบหน้า

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉินโยวโยวอ้างว่าอยู่ในกองทัพมาหลายวัน อยากออกไป
เดินเที่ยวเล่น เหยียนตี้ให้จู่อวีนพายไปกับพวกนางด้วยอย่างไม่วางใจ

ฉินโยวโยวกับเฟิงกุยอวีนนัดพบกันภายในร้านขายเสื้อผ้าชื่อดังแห่งหนึ่ง
ในเมือง นางจะลองเสื้อ จู่อวีนพายจึงไม่อาจตามไปด้วยได้ ข้าเสี่ยวสุยยัง
ลากเขาให้มาช่วยมันเลือกผ้าตัดเสื้ออีก

นอกร้านขายเสื้อแห่งนี้ไม่รู้มีองครักษ์ลับซุ่มอยู่เท่าไรบ้าง ต่อให้

ฉินโยวโยวอยากจะทำอะไรก็ไม่มีเรื่องง่ายตายเพียงนั้น

มีหน้าซ้ำจู้ววินเพียยังรู้สึกว่าการจับตามองเดี่ยวสุขก็ถือว่ามีความเท่ากัน ถึงอย่างไรฉินโยวโยวก็ไม่มีทางทิ้งเดี่ยวสุขแล้วหนีไปได้ ดังนั้นเขาจึงปล่อยให้นางไปลองชุดที่ห้องด้านหลังเพียงลำพัง

ฉินโยวโยวให้สาวใช้ในบ้านพาเดินมาถึงห้องเล็กที่ด้านหลังเพิงกุยอวินก็รออยู่ที่นั่นแล้ว

ครั้งเขาเห็นฉินโยวโยวก็ลุกขึ้นยืนก่อนเอ่ยว่า "โยวโยว ชาวของสกุลเพิงเป็นท่านพ่อข้าลอบส่งออกมา เชื่อได้ว่าเป็นความจริงเกินเจ็ดส่วน คนสกุลเพิงออกเดินทางได้ห้าวันแล้ว จากความเร็วในการเดินทางของพวกเขา อย่างมากอีกเจ็ดแปดวันก็คงจะถึงแคว้นหนานผู้ ได้ข่าวว่าอาจารย์เจ้าเหมื่อนจะเคยบาดเจ็บหนัก ทำให้จำเรื่องในสมัยก่อนไม่ค่อยได้ คหบดีคนหนึ่งของแคว้นหนานผู้ได้ช่วยเขาไว้ เขาทำของเล่นแปลกใหม่ให้คหบดีผู้นั้นหลายชิ้น ก่อนจะถูกนำไปถวายผู้ปกครองแคว้นหนานผู้ บังเอิญคนของสกุลเหวินแห่งยอดเขาช่าอิวินมาพบเข้า ถึงได้มีข่าวออกมา"

ในมือคนสกุลเหวินมีภาพเหมือนของฉีเทียนเล่ออยู่ ทั้งยังเคยมีคำสั่งให้แต่ละสาขาออกค้นหาที่อยู่ของฉีเทียนเล่อ การจะจดจำฉีเทียนเล่อได้ก็ถือเป็นเรื่องปกติ

จากที่นี้ไปยังแคว้นหนานผู้ ต่อให้ฉินโยวโยวจะออกเดินทางในทันทีเร่งอย่างเต็มกำลังแล้วก็ยังต้องใช้เวลาเป็นสิบวันกว่าจะไปถึง

"หรือจะให้ข้าพาตัวจู้วเร่งเดินทางไปก่อนดี พอได้ข่าวแน่ชัดแล้วค่อยมาวางแผนหลังจากนี้กัน" เพิงกุยอวินออกความคิด

นี่ก็เป็นวิธีที่ไม่เลว...ฉันโยวโยวกำลังจะตอบ กลับได้ยินเสียงเหยียนตี้พูดขึ้นว่า "ไม่ต้องหรอก มีผู้เจ้าอยู่ที่นั่นแล้วบอกเข้ามาว่าคนของสำนักเฟิงเสินมีแผนการเช่นไรจะดีกว่า"

เหยียนตี้ผลัดประตูเดินเข้ามาพร้อมกับพูดไปด้วย เขาก้าวยาวมาหยุดอยู่ข้างกายฉันโยวโยว มองเฟิงกุยอวินอย่างเย็นเยียบ

"อะ...ท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร" ฉันโยวโยวตกใจอย่างมาก

เฟิงกุยอวินมองเหยียนตี้ด้วยสีหน้าซับซ้อน ก่อนมองฉันโยวโยวปราดหนึ่ง ท่าทางเหมือนอยากพูดอะไร

"กลับไปกับข้า" เหยียนตี้กุมมือฉันโยวโยวไว้ จะพานางจากไป

ทุกการกระทำของฉันโยวโยวล้วนมีคนคอยรายงานเหยียนตี้เสมอ แต่ไหนแต่ไรมานางก็ไม่ได้ชอบเดินเที่ยวเล่นสักเท่าไร และยังไม่ค่อยมีความอดทนกับเรื่องเลือกอาภรณ์พวกนี้ ทันทที่เหยียนตี้ได้ยินว่านางจะพาสัตว์วิเศษสามตัวไปร้านขายเสื้อก็รู้สึกได้ถึงความผิดปกติ

เมธจารย์ชวีกวงมีตบะไม่อ่อนด้อย ยากยิ่งที่เหยียนตี้จะจับความเคลื่อนไหวของเขาได้อย่างแน่ชัด แต่บรรดาคนสกุลเฟิงแห่งซีเหอกลับไม่เหมือนกัน ระยะเวลาพวกเขาไม่ได้มีความเคลื่อนไหวผิดปกติมากนัก ถึงชาวของเฟิงกุยอวินจะหลอกฉันโยวโยวได้ ทว่ากลับหลอกเขาไม่ได้

"ไม่กลับ" แม้ฉันโยวโยวจะไม่มั่นใจว่าชาวที่เฟิงกุยอวินบอกมานั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่ แต่ถ้านางถูกเหยียนตี้พากลับไปเช่นนี้ เกรงว่าเฟิงกุยอวินจะต้องโชคร้ายมากกว่าโชคดีแน่นอน

หากต้องเปรียบเทียบกันระหว่างสองคนนี้ นางยอมเชื่อเฟิงกุยอวินดีกว่า อย่างน้อยเขาก็ไม่เคยหลอกหลวงนาง ในขณะที่เหยียนตี้นั้นทำได้

ทุกอย่างโดยไม่เลือกวิธีการ

"เรื่องที่เขาบอกล้วนเป็นเรื่องโกหก ระยะเวลาสี่สัปดาห์แห่งซีเหอ มิได้มีความเคลื่อนไหวผิดปกติใดๆ" เขี่ยนตี้พูดเสียงเข้ม

ฉินโยวโยวไม่สนใจเขา เพียงแต่หันหน้าไปมองเฟิงกุยอวีน

เฟิงกุยอวีนหัวเราะเสียงขึ้นทีหนึ่ง "ข้าไม่มีหลักฐานใดมาพิสูจน์ คำพูดของข้าได้จริงๆ เดิมที่ข้าก็ไม่ได้คิดจะพาโยวโยวไปเสี่ยงอันตราย อยู่แล้ว หากเชิงผิงฉินอ่องไม่เชื่อคำข้าก็ไม่มีไร ข้าไปสืบข่าวกับต้าจู่ย ให้แน่ชัดแล้วค่อยคิดวางแผนก็ได้"

ก่อนเขี่ยนตี้ปรากฏตัว เฟิงกุยอวีนก็ออกความเห็นเช่นนั้น ฉินโยวโยวได้ยินเขาบอกมาเช่นเดิมอีกก็ยิ่งเชื่อว่าเขาพูดความจริง นาง ออกแรงสะบัดมือเขี่ยนตี้ทิ้งก่อนเอ่ยว่า "ท่านไม่ยากให้ข้าไปหาอาจารย์ ก็ช่างเถอะ แต่ผู้อื่นจะช่วยข้าก็ไม่ได้เสียหรือ"

นี่ชัดเจนว่าเชื่อเฟิงกุยอวีนแต่ไม่เชื่อข้าแล้ว? เขี่ยนตี้โมโหจน ไบหน้าเขียวคล้ำ พูดน้ำเสียงยะเยือก "หากต้าจู่ยไปกับเขาแล้วตกอยู่ในมือ คนสำนักเฟิงเสิน รายต่อไปก็คือเจ้า ผู้อื่นพูดมาไม่เท่าไร เจ้าก็หลงเชื่อแล้ว? แค่อ่อยถึงอาจารย์เจ้า เจ้าก็ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น สมองเจ้าหายไปอยู่ที่ใด แล้ว!"

ฉินโยวโยวเดือดตาลยั้ง "ไซสิ ข้ามันหลอกง่ายนี่! แต่ข้ายอมให้ผู้อื่น หลอกยังดีกว่าถูกท่านหลอก!" พูดพลางดึงเฟิงกุยอวีนหันหลังจะเดินหนีไป มองเห็นฉินโยวโยวเดินผ่านไปเช่นนี้ มือของเขี่ยนตี้ก็ขยับน้อยๆ สุดท้ายกลับยังคงมิได้ยื่นออกไป

สตรีนางนี้รันทาที่ตายโดยแท้! ไม่ว่าข้าดีต่อนางเพียงไรก็ไร้ประโยชน์

นางไม่ยอมเชื่อซ้ำอีกแล้ว ยอมเชื่อเฟิงกุยอวีน⁺ทั้งที่เห็นชัดว่ามีปัญหา แต่ไม่ยอมเชื่อซ้ำผู้เป็นสามี!

ในเมื่อนางไร้เมตรีเช่นนี้ ไฉนข้าต้องฝืนรั้งนางไว้ด้วยเล่า นางไม่เพียงไม่ซาบซึ้งต่อข้า แต่กลับยิ่งคับแค้นข้า ดูถูกข้า ยิ่งเหยียบย่ำน้ำใจข้าตามอำเภอใจ

สองมือเหยียนตี้กำเป็นหมัดแน่น เปื้อนหน้าหนีไม่มองเงาหลังที่เดินห่างออกไปอย่างไร้เยื่อใยของจินโยวโยวอีก

"เจ้านาย นายหญิงพาดำจู่กับเสี่ยวฮุยไปแล้ว ชะ...ข้าจะไปตามพวกนางกลับมา" เสียงร้อนใจของจู้ววิน⁺เพยดังขึ้นริมโศต

"ไม่ต้องแล้ว ปล่อยพวกนางไปเถอะ" เหยียนตี้คล้ายได้ยินตนเองบอกกับจู้ววิน⁺เพยเช่นนี้

"แต่ว่า..."

"กลับไปค่ายทหารนอกเมือง" เหยียนตี้หันหลังกลับด้วยท่าทางแข็งทื่อ พาจู้ววิน⁺เพยเดินออกจากร้านขายเสื่อ ก้าวเท้ายาวจากไปในทิศทางตรงกันข้าม

เมืองเจิ้นซีเป็นเมืองยุทธศาสตร์สำคัญของหูโจว มีขนาดใหญ่โต ทั้งยังมีประชากรจำนวนมาก เหยียนตี้ที่อารมณ์งุ่นง่านไม่รู้เดินมานานเท่าไร ครั้นพลันเงยหน้ามองกลับพบว่าตนเองเดินมาถึงหน้าประตูเมือง โดยไม่รู้ตัวแล้ว

ในเมื่อจินโยวโยวทะเลาะจนแตกหักกับเขาก นางก็ต้องไปจากเมืองพร้อมกับเฟิงกุยอวีน⁺แน่นอน เวลานี้ต่อให้ยังไม่ได้ออกจากเมือง แต่เกรงว่าคงอีกไม่นานแล้ว ขอเพียงนางไปจากเมืองเจิ้นซี เขาอยากพบนางอีก

ก็เป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญแล้ว ยังไม่กล่าวถึงว่านางจะตกอยู่ในกำมือของสำนักเพิงเสินหรือไม่ ต่อให้นางโชคดีหนีรอดได้ก็คงไม่มาปรากฏตัวต่อหน้าเขาอีก

หากเขาปล่อยมือ ความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาระหว่างเขากับฉินโยวโยวก็จะจบสิ้นลงจริงๆ แล้ว ไม่ว่าจะนางจะเป็นหรือตาย ชีวิตนี้อาจจะไม่มีวันได้พบกันอีก...

ในใจเหียนตี้พลันเกิดความหวาดหวั่นอย่างแรงกล้า

"ถ่ายทอดคำสั่งเข้า ปิดประตูเมืองใหญ่หน่อยทั้งหมดของเมืองเงินซีเดี๋ยวนี้ ห้ามฝ่าฝืน!" เสียงตวาดลั่นดังก้องไปทั้งเมืองแทบจะโพล่งออกมาโดยไม่ผ่านการไตร่ตรอง

นายทหารรักษาประตูเมืองล้วนเป็นคนสนิทของเหียนตี้ จู่ๆ ได้ยินเสียงตวาดลั่นประหนึ่งฟ้าร้องนี้ก็คิดว่าในเมืองเกิดเรื่องร้ายแรงอะไร จึงรีบสั่งทหารได้บังคับบัญชาให้ปิดประตู

น่าเสียดายที่ยังเข้าไปชั่วเสี้ยวเวลา ไม่นานเหียนตี้ก็ได้รับรายงานว่าเพียงชั่วครู่ก่อนเขามีคำสั่งให้ปิดเมือง ฉินโยวโยวกับเพิงกุยอวินได้ออกไปจากเมืองเงินซีแล้ว

ฉินโยวโยวกับเพิงกุยอวินมีรูปโฉมโดดเด่น ทหารรักษาเมืองจำนวนมากล้วนจดจำได้แม่น

ครั้งนี้ได้รู้ข่าวนี้ หัวใจเหียนตี้ก็เหมือนถูกคว้านเป็นรูใหญ่ในพริบตา เขายืนเหม่อลอย ไม่พูดไม่จาอยู่ภายในจวนเจ้าเมือง

ฉินโยวโยวเดินตามเพิงกุยอวินมาถึงนอกเมืองแล้วก็ยังสามารถ

ได้ยินเสียงตวาดลั่นของเหยียนตี้ ฝึทำอดจะชะงักลงไม่ได้ ต่ำจ๋วยบินลงมา เกาะบนไหล่นาง พุดจึงมำว่า "อันที่จริงเขาแะแสะเจ้ายั้ง"

เสี่ยวซุยแค้นเสียงก่อนเอ่ยว่า "โยวโยวมีประโยชน์ต่อเขาเพียงนี้ เขาต้องแะแสะแน่ละ"

"ไม่ต้องพุดแล้ว พวกเราไปกันเถอะ" ฉินโยวโยวส่ายศีรษะก่อน ออกเดินมุ่งหน้าไปต่อ

เฟิงกุยอวีนมองดูท่าทางเซื่องซึมหลุบตาไม่พุดไม่จาของฉินโยวโยว มาตลอดทาง สีหน้าเขาเปลี่ยนไปมาหลายรอบ ในที่สุดก็ใช้มือหนึ่ง จับแขนนางไว้ ทำท่าจะพาเดินกลับไป

"เฟิงอวีน ท่านทำอะไร" ฉินโยวโยวมองเฟิงกุยอวีนอย่างงงงัน

"โยวโยว ขออภัยด้วย ข้าหลอกเจ้า ท่านพ่อข้าถูกพวกเขากักตัวไว้ เพราะฉะนั้น...เจ้ารีบกลับไปหาเหยียนตี้เถอะ" เฟิงกุยอวีนคล้ายตัดตัดสินใจ ได้เด็ดขาดแล้ว จึงพุดออกมารวดเดียว

ฉินโยวโยวกับเสี่ยวซุยแะแสะต่ำจ๋วยกำลังไม่รู้ว่าควรตอบสนองเช่นไร ก็พลันได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ "เฟิงกุยอวีน ข้านี้กแล้วเสี่ยวว่าเจ้าเป็นพวกโลเล แต่ส่ายไปแล้ว ฮ่าๆ"

เสียงหัวเราะนุ่มนวลดุจลมพัดตั้งขึ้น ทว่าฉินโยวโยวกับเฟิงกุยอวีน ได้ยินแล้วกลับรู้สึกเหมือนตกลงไปในโพรงน้ำแข็ง

เป็นเมธอาจารย์ชิวกวง!

ฉินโยวโยวตอบสนองอย่างรวดเร็ว นางใช้มือหนึ่งโยนเสี่ยวซุยไปให้ห่างตัว บอคมันกับต่ำจ๋วยว่า "รีบไป!" ก่อนจะเปิดการทำงานอาวุธลับในตัว โจมตีไปทางเมธอาจารย์ชิวกวงทันที

เมธาคจารย์ชวี๊กวงพลาดท่าเพราะฝีมือฉินโยวโยวหลายครั้ง จึงไม่กล้าประมาทนางแม้แต่เศษเสี้ยวแล้ว พร้อมกับที่นางเอ่ยปากพูดก็โปรยผงสีเสียวสะท้อนแสงออกไปกำใหญ่ ส่วนคนก็รีบหลบตัวถอยไปเช่นกัน

เคราะห์ดีที่เขาหลบได้ไว มิเช่นนั้นเขาที่เป็นถึงราชันยุทธชั้นสิบเอ็ดก็ต้องถูกแทงเป็นรูพรุน

แม้อาวุธลับของฉินโยวโยวจะร้ายกาจ ซ้ำระยะนี้ตะบะก็เพิ่มขึ้นถึงขั้นแปดใกล้ขั้นเก้าเนื่องจากช่วยกระจายพลังให้เหยียนตี้ แต่ความสามารถของตัวนางก็ยังไม่สู้กับเมธาคจารย์ชวี๊กวงพอสมควร แม้อาศัยอาวุธลับทำให้ฉีกฝ่ามือเจ็บได้ แต่การโจมตีจากอีกฝ่าย นางกลับต้านทานไว้ไม่อยู่ โดยเฉพาะเมื่อเมธาคจารย์ชวี๊กวงชิงลงมือก่อน สิ่งที่เขาใช้มิใช่แค่ลมปราณพลังยุทธ์ แต่ยังมีหมอกพิษด้วย!

ฉินโยวโยวกับเฟิงกุยอวินรีบกลับหันหายใจ แต่หมอกพิษเหล่านั้นร้ายกาจเกินไป เพียงแค่ถูกผิวหนังก็เริ่มออกฤทธิ์ทันที คนทั้งสองทรงตัวไม่อยู่ ล้มลงกับพื้น

ในเวลาเดียวกัน ต้าจู่ยกปางปักบินขึ้นสูง เสี่ยวฮุยก็ออกตัววิ่งตะบึงหนีไปทางเมืองเจิ้นซี สัตว์วิเศษทั้งสองหนีได้รวดเร็วอย่างที่ลุดั้งยังไม่มีความลังเลเลยสักนิด

นับตั้งแต่พวกมันติดตามฉีเทียนเล่อศิษย์อาจารย์ก็ได้รับการอบรมว่า... เมื่อเจอศัตรูแข็งแกร่งให้หนีไปให้ไกลก่อน จะหาคนส่งข่าวขอความช่วยเหลือก็ดี รักษาชีวิตรอดแล้วหาทางแก้แค้นทีหลังก็ช่าง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ห้ามรั้งอยู่หาที่ตาย แล้วทำให้พวกเขาศิษย์อาจารย์ต้องแบ่งสมาธิมาคุ้มครองพวกมัน

แม้เมธาคาร์ยชีวีทวงจะคาดไม่ถึงว่าพวกมันจะหนีได้ปราดเปรียว
ว่องไวปานนี้ แต่ก่อนหน้านั้นเขาก็ได้รู้จากปากเพิงกุยอินถึงความสามารถ
การสืบข่าวของต้าจู่แล้ว ที่คราวนี้เหยียนตี้ นำทหารบุกยึดเมืองเจิ้นซีได้
โดยไม่มีเลือดตกยางออก อีกทั้งเรื่องต่างๆ ฉินโยวโยวหายตัวไปจาก
ต่าหนักเย็นในวันนั้น คิดว่าน่าจะเป็นเพราะนกสมควรตายตัวนี้

ดังนั้นเขาจึงให้ยอดฝีมือดักซุ่มเล่นงานต้าจู่อยู่บริเวณใกล้ๆ ก่อน
แล้ว ส่วนเสี่ยวฮุยนอกจากเรื่องกินก็ไม่มีความสามารถอื่น เจ้าตัวนี้
ปล่อยมันไปได้ แต่ต้าจู่จำเป็นต้องหยุดเอาไว้!

"จะหนีไปที่ใด!" ตาข่ายสี่ด้าสนิทขนาดใหญ่วลั่นปรากฎขึ้น
เบื้องหน้าต้าจู่และคลุมลงมายังตัวเขา

ตาข่ายใหญ่นี้ถักจากไหมทองคำกับใยไหมเทพปั้นรวมกันออกมา
เป็นสมบัติสำคัญชิ้นหนึ่งของสำนักเพิงเสิน พอถูกตาข่ายนี้คลุมแล้ว
ถึงจะเป็นราชันยุทธ์ชั้นสิบห้าก็ไม่มีปัญญาดิ้นหลุด

สองคนที่ถือตาข่ายล้วนเป็นราชันยุทธ์ชั้นสิบ การเคลื่อนไหวไม่ซ้ำ
ไปกว่าต้าจู่สักเท่าไร ต้าจู่ยอมหลบไม่ทัน ด้วยความลนลานหัวจึงติดอยู่ใน
ตาข่าย

ทว่าราชันยุทธ์สองคนนั้นยังไม่ทันดีใจก็พลันเห็นต้าจู่อ้าปาก
ฟันเปลวไฟโชติช่วงลุกหนึ่งออกมา ตาข่ายทั้งปากลุกไหม้ในช่วงพริบตา
เชือกตาข่ายที่แข็งแรงทนทานหาใดเทียมถึงกับถูกเผาขาดไปกว่าค่อนทันที

"อ้าว!" ราชันยุทธ์ที่ซุ่มโจมตีต้าจู่ร้องโห่หวอนขึ้นพร้อมกัน สองมือ
ที่จับตาข่ายถูกความร้อนที่ส่งมาจากตัวเชือกลวกจนพอง ต่างโยนตาข่ายทิ้ง
แล้วถอยไปหลายก้าวอย่างห้ามตนเองไม่ได้

ตัวจู่ยลอดผ่านตาข่ายที่ขาดไปแล้วก็หันหน้ามาคิดจะพนไฟต่อไป แต่
พ่นอยู่หลายทีกลับมีเพียงน้ำลายไม่กี่หยดออกมา ไม่มีสะเก็ดไฟอีกสักชนิด

เมธอาจารย์ชวีก็วงเองก็รู้สึกคาดไม่ถึงต่อเรื่องที่ตัวจู่ยพ่นไฟร้ายกาจ
เพียงนี้ออกมาได้ ยามนี้ต่อไปให้เขาจะรวดเร็วมากเพียงใด แต่หากคิดจะจับ
สัตว์วิเศษสองตัวนั้นก็คงเป็นไปได้ยากแล้ว พวกมันจะต้องไปบอกข่าวแก่
เหยียนตี้แน่นอน เรื่องตอนนี้คือต้องพาตัวฉินโยวโยวกับเฟิงกุยอวี่น
ไปให้ไกลจากที่นี่เดี๋ยวนี้

แม้เมืองเงินซีจะถูกแคว้นเซียงเวียยึดไว้ได้ แต่สถานที่ส่วนใหญ่
ในหูโจวยังคงเป็นของแคว้นตัวลี ขอเพียงไปจากบริเวณเมืองนี้ได้ ถึง
เหยียนตี้จะร้ายกาจเพียงไรก็ตามทำอะไรพวกเขาไม่ได้แล้ว

ตัวจู่ยออกแรงบินกลับจวนเจ้าเมืองอย่างสุดกำลัง เขาโผล่เข้า
ห้องโถงใหญ่โดยไม่รีรอ เฟิงจะเห็นเงาร่างเหยียนตี้ชัดเจนก็เริ่มร้อง
เสียงดัง "ช่วยด้วย! แวกๆ! ช่วยด้วย! โยวโยว โยวโยวถูกเมธอาจารย์ชวีก็วง
จับไปแล้ว!"

เหยียนตี้เงยหน้ามองทันที "เจ้าว่าอะไรนะ!"

"ทะ...ทางตะวันตกของเมือง... พวกข้าเพิ่งออกจากเมืองได้ราว
ยี่สิบกว่าหรี เมธอาจารย์ชวีก็วงก็โผล่มา..." ตัวจู่ยพูดด้วยอาการหายใจ
ไม่ทัน

"พาเข้าไป!" เหยียนตี้ลุกพรวดขึ้นมา ก่อนตรงไปทางประตูเมือง
ทิศตะวันตก เมื่อเขากับตัวจู่ยไปถึงนอกเมืองตรงจุดที่เจอกับเมธอาจารย์
ชวีก็วงก่อนหน้านี้ พวกฉินโยวโยวก็หายตัวไปนานแล้ว

สีหน้าเหยียนตี้ฉิมครีม ต่ำจ๋วยบินไปถามข่าวจากนกตัวอื่น
ในบริเวณใกล้ๆ ก็รู้เพียงว่าเมธาจารย์ชวีกวงพาฉินโยวโยวมุ่งไปทางใต้
แล้ว มุ่งลงใต้ฉีกกราวร้อยกว่าหลี่จะเป็นเมืองอีกเมืองของหูโจว หาก
พวกเมธาจารย์ชวีกวงแปลงโฉมกันที่นั่น มีกองทัพและที่ว่าการท้องถิ่น
ของแคว้นตัวลีให้การคุ้มกันหลายชั้น คิดจะหาพวกเขาให้เจอก็ไม่ต่างกับ
งมเข็มในมหาสมุทรแล้ว

"ทำเช่นไรดี" ต่ำจ๋วยบินรอบเหยียนตี้หลายรอบด้วยความร้อสนใจ
เหยียนตี้หลับตา บังคับให้ตนเองใจเย็นลง

เมธาจารย์ชวีกวงจับตัวฉินโยวโยวไปไม่ใช่แค่จะจับนางเป็นตัวประกัน
แต่จะเค้นถามความลับของปิ่นใหญ่บรรพบุรุษ หรือไม่ก็ให้ฉินโยวโยว
ทำอาวุธร้ายกาจให้พวกเขาด้วย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ยังไม่ทำอันตรายนางง่ายๆ
เขาจะต้องช่วยนางกลับมาได้แน่!

หลังจากเมธาจารย์ชวีกวงพาฉินโยวโยวที่อยู่ในสภาพขยับเขยื้อนตัวไม่ได้
รุดเดินทางมาได้พักใหญ่ก็มองเห็นเมืองเมืองหนึ่งอยู่เบื้องหน้า ด้านหนึ่ง
ของถนนหลวงมีรถม้าคันหนึ่งจอดรออยู่

นางกับเฟิงกุยอวีนถูกยึดใส่ในรถ เพียงไม่นานรถม้าก็วิ่งเข้าเมือง
เลี้ยวลัดไปมาหลายเลี้ยวจนเข้ามาในบ้านหลังใหญ่แห่งหนึ่ง ต่อจากนั้น
ก็มีคนมาเปลี่ยนเสื้อผ้าแปลงโฉมให้คนทั้งสอง ก่อนจะส่งตัวไปยังคฤหาสน์
อีกแห่ง

อาวุธลับในตัวของฉินโยวโยวถูกบ่าวหญิงที่เปลี่ยนชุดให้นางรีบไป
จนหมดสิ้น เมธาจารย์ชวีกวงผนึกตะบะของนางกับเฟิงกุยอวีนเสร็จก็มองนาง

พลางพูดยิ้มๆ "อีกประเดี๋ยวเชิงผิงชินอ่องจะต้องมาตีเมืองนี้แน่นอน เจ้าว่า ถ้าข้ามัดเจ้าไว้บนกำแพงเมือง เขาจะกล้าใช้ปืนใหญ่บรรพบุรุษอะไรนั้น ยิ่งถล่มสังเวยอีกหรือไม่"

"ไม่มีอะไรให้ไม่กล้านี้ หากเจ้าเป็นเขา จะเต็มใจถูกควบคุมเพราะสตรีนางหนึ่งหรือไม่เล่า" ฉินโยวโยวพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

ฉินโยวโยวใจเย็นลงตั้งแต่อยู่ระหว่างการเดินทางแล้ว ตนเองตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ถือเป็นการพิสูจน์ได้พอดีว่าเหยียนตี้พูดไม่ผิด นางเอาแต่ใจไว้เพียงสา ทั้งโง่ทั้งหลอกล่่าง่ายจริงๆ

นางถึงขั้นหวังให้เหยียนตี้ตัดเยื่อขาดใย อยามาช่วยนาง และก็อย่าถูกผู้อื่นข่มขู่ นางแค้นใจตนเองที่ทำเรื่องโง่ๆ ลงไปแล้วยังต้องให้ผู้อื่นมาชดใช้

เมธอาจารย์ชวีกวงพินิจดูสีหน้าเย็นยะเยือกของฉินโยวโยวอย่างนี้ก็สนใจ "สตรีนางอื่นขำยอมไม่เต็มใจ แต่ถ้าสตรีนางนั้นเกี่ยวพันถึงชีวิตของข้า นี่ๆ เช่นนั้นก็ต้องพิจารณาดูดีๆ แล้ว"

ฉินโยวโยวรู้ตัวดีว่าตกอยู่ในมือเมธอาจารย์ชวีกวงยอมไม่มีเรื่องดีอะไร จึงคร้านจะเกรงใจเขา นางปรายตามองเขาปราดหนึ่งก่อนเอ่ยว่า "ควรต้องพูดว่าเจ้าเห็นข้าสำคัญเกินไปหรือว่าสมองใช้การได้แยกว่าข้าดี"

เมธอาจารย์ชวีกวงไม่ได้ถูกฉินโยวโยวทำให้มีโทสะ กลับยิ้มกว้างเอ่ยถามว่า "สมองของข้าใช้การได้แย่ออย่างไร เหยียนตี้เจ้ากระจะฉายพลังเจ้าคิดว่าข้าไม่รู้หรือ"

"วิธีการฉายพลังโชว์ว่ามีแค่วิธีเดียวนี้ เรื่องคนยังไม่จำเป็นต้องเป็นข้าเท่านั้น อาจารย์เจ้าไม่ได้บอกเจ้าหรือไร" ฉินโยวโยวยังคงปากแข็ง

นางไม่รู้ว่าเจียงหูรู้เรื่องน้ำพุศักดิ์สิทธิ์รวมถึงกฎเกณฑ์อันยุ่งยากเหล่านั้นมากนักน้อยเพียงไร แต่ในเมื่อเขาฝึกเคล็ดวิชาเดียวกับเหยียนตี้ ทั้งยังสามารถอยู่รอดปลอดภัยมาได้จนถึงตอนนี้ คิดว่าถ้ามิใช่ใช้เกล็ดน้ำค้างแข็งอมตะมาปรับเปลี่ยนสภาพร่างกายสตรีที่มีความเหมาะสมเพื่อช่วยกระจายพลังให้เขา ก็คงคิดวิธีกระจายพลังวิธีอื่นได้

เมธจารย์ชิวกวงยิ้ม ก่อนยื่นมือมาลูบแก้มฉินโยวโยว "คนงามแห่งยุคเช่นนี้ ทั้งสามารถช่วยกระจายพลัง คลายห่วงให้เขาได้ ทั้งมีความรู้ความสามารถอันล้ำเลิศด้านวิชาการไกลช่วยเขาแย่งชิงได้ห้ำหั่น ข้าพชนันว่า เขาตัดใจไม่ลงหรอก"

ฉินโยวโยวหลบมือเขา คร้านจะพูดอะไรให้มากความอีก เพราะต่อให้เมธจารย์ชิวกวงจะผลักนางออกไปเป็นตัวประกันจริงๆ นางก็ไม่มีปัญหาามาห้ามอะไรได้

มิหนำซ้ำนางยังรู้สึกอยู่ตลอดว่าเขาคล้ายจะมีแผนการอื่น อย่างน้อยยามแคว้นตัวลี้ตกอยู่ในฐานะเป็นรองเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นคนอื่นจับนางที่เป็นตัวการใหญ่ได้ จะต้องเด่นเร้าๆ คิดหาวิธีระบายแค้นกับนางให้สาแก่ใจก่อนค่อยว่ากันอย่างแน่นอน

พวกที่ใจเย็นมีสติหน่อยก็ควรจะเค้นความลับของปืนใหญ่บรรพบุรุษจากนางให้ได้โดยเร็วที่สุด หรือแม้แต่บังคับให้นางวาดแบบร่างอาวุธร้ายกาจออกมา มิใช่มีวแต่ใช้คำพูดยั่วแหย่อย่างเยือกเย็นไม่สะทกสะท้านอยู่ตรงนี้

เมธจารย์ชิวกวงกวาดตามองเฟิงกุยอวี่นที่เงียบกริบอยู่ด้านข้างปราดหนึ่ง ก่อนยิ้มอย่างไม่มีเจตนาดี "ที่ได้พบพระชายาอีกครั้งในคราวนี้ ยังคงต้องขอบคุณพี่อวี่นท่านนี้ บัดนี้เขาไม่มีประโยชน์อะไรต่อข้าแล้ว

ถือเสียว่าเป็นน้ำใจที่เข้ามาขอให้พระชายาแล้วกัน พระชายาต้องการจัดการเขาเช่นไรก็บอกมาได้เลย"

"ข้าจะทำอะไรกับเขาก็ได้ทั้งนั้นหรือ" ฉินโยวโยวเหลือบมองเฟิงกุยอวีนเรียบๆ ปราดหนึ่ง

เฟิงกุยอวีนสีหน้าหม่นหมอง ทว่ากลับไม่มีท่าทีจะเอ่ยปากขอให้ยกโทษหรือละเว้น เรื่องมาถึงขั้นนี้ เขาทำอะไรก็ไม่ได้มีความหมายแล้ว

"แน่นอน ต่อให้เจ้าต้องการแล้วเนื้อเขาเป็นหมื่นชิ้น ข้าก็จะให้สมปรารถนา" เมธอาจารย์ชวีก็วงพุดอย่างใจกว้าง

"ปล่อยพวกเขาพ่อลูกจากไปอย่างปลอดภัยแล้วกัน" ฉินโยวโยวกล่าวอย่างสงบ

เฟิงกุยอวีนอึ้งงัน แววละอายใจบนใบหน้ายิ่งเด่นชัดกว่าเดิม

"ช่างมีใจเมตตาโดยแท้ เจ้ายังเชื่อคำพูดเขาอีกหรือ หึๆ ถ้าข้าบอกว่าบิดาเขาไม่ได้อยู่ในกำมือข้า เขาช่วยหลอกเจ้ามาให้ข้าเพื่อตำแหน่งประมุขของสกุลเฟิงเล่า?" เมธอาจารย์ชวีก็วงมองฉินโยวโยวด้วยสายตาที่กำลังมองคนโง่เขลา

ฉินโยวโยวยิ้มฝืดเฟื่อนก่อนเอ่ยว่า "เช่นนั้นก็ปล่อยเขาไปเถอะ ถึงอย่างไรถูกหลอกมากขึ้นหนึ่งครั้งหรือน้อยลงหนึ่งครั้ง ผลลัพธ์ก็เหมือนกัน"

"โยวโยว ข้าไม่ได้..." เฟิงกุยอวีนรู้ว่าการหลอกดวงของตนได้ทำร้ายหัวใจฉินโยวโยวเข้าแล้ว ทว่าเรื่องที่บิดาถูกกักตัวไว้ เขาไม่ได้หลอกนางจริงๆ

ฉินโยวโยวมองเฟิงกุยอวีน "อันที่จริงท่านโง่กว่าข้าเสียอีก เอาแต่กังวล

สารพัคอย่าง ทำให้เรื่องง่าย ๆ กลายเป็นเรื่องซับซ้อน วันที่เหยียนตี้ช่วยเข้าไปแล้วพาข้ากลับเมืองจื่อเยี่ย อันที่จริงขอแค่ท่านหาคนผ่านทางสักคนมาร้องบอกพวกข้าต่างๆ ว่า 'นี่คือเซิ่งผิงซินอ๋อง' ข้าก็จะเข้าใจเรื่องทุกอย่างเอง ยามอยู่ที่เมืองจื่อเยี่ย ท่านรู้ทั้งรู้ว่าเหยียนตี้มีใจให้ข้าขอแค่ท่านขอความคุ้มครองจากเขาเป็นการลับก็ไม่ต้องคอยหลบซ่อนหรือหวั่นเกรงว่าจะถูกคนสำนักเพิงเสินจับตัวแล้ว ท่านเห็นที่เขาพยายามผูกไมตรีแม้แต่กับสกุลจิน ก็ควรจะรู้แล้วว่าเขายินดีถึงที่จะมีคนที่สามารถเห็นยวรั้งเข้าไปได้เพิ่มขึ้น

เหมือนกับคราวนี้ ท่านเองก็บอกออกมาตามตรงได้ว่าท่านลุงของข้าถูกพวกเขาจับตัวไว้ คิดบึบให้ท่านล่อข้าจากไป เหยียนตี้รู้ขานี้ คิดว่าคงจะวางหลุมพรางจับคนผู้นี้แล้ว ตราบใดที่มีเขาอยู่ในมือ เรื่องแลกตัวท่านลุงกลับมาก็ทำได้แทบจะแน่นอน"

ฉินโยวโยวประหนึ่งว่าเปลี่ยนเป็นคนละคนในทันใด ถ้อยคำที่สั่งสอนเพิงกุยอวีนเปี่ยมด้วยเหตุและผล ทำเอาเขาเขื่อไปหมดคำพูด

"ท่านดูท่าทางฉลาดยิ่ง แต่ไม่ว่าเรื่องใดล้วนมักจะคิดหน้าคิดหลัง ลังเลตัดสินใจไม่ได้ ทั้งยังยอมศิโรราบต่ออำนาจายเกินไป อันที่จริงอย่างมากก็แค่ชีวิตเดียว อย่างว่าแต่เมธจารย์ชีวิตีวงกระจะออกๆ ผู้นี้เลยต่อให้เป็นยอดฝีมือชั้นสิบแปดอย่างเจียงหูเหลียนแล้วอย่างไร หรือแค่เพราะเขามีตบะสูงส่งมากอำนาจก็จะสามารถฆ่าท่านได้หลายรอบ?"

แม้ในใจฉินโยวโยวจะเข้าใจในความกล้าบึกใจของเพิงกุยอวีน และก็เชื่อว่าที่เขานึกเสียดายในตอนสุดท้ายแล้วคิดจะปล่อยนางไปนั้น ออกมาจากใจจริง ทว่ากลับไม่อาจไม่แคร์ใจต่อเรื่องที่เขาลิเลจนทำให้

นางตกอยู่ในกำมือเมธอาจารย์ชวีทวิทวงเช่นนี้

แปะๆ!

เมธอาจารย์ชวีทวิทวงปรบมือก่อนกล่าวยิ้มๆ "พระชวาทกล่าวได้ตรงจุด
รู้ได้ถนัดชัดแจ้งยิ่งนัก หากข้าบอกว่าเรื่องทั้งหมดนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ
ล้วนเป็นเพียงแผนการ พี่อวีนของเจ้าไม่เคยทรยศข้า เจ้ายังอยากปล่อย
พวกเขาพ่อลูกไปอีกรึหรือ"

"ลำบากพวกเจ้าพยายามวางแผนหลอกข้าเช่นนี้ หากข้าไม่หลงกล
ไหนเลยจะไม่เป็นการทำให้พวกเจ้าเหนื่อยเปล่าเกินไป เจ้าไม่ต้องพูดมาก
แล้ว หากเจ้าจะกลับคำไม่ยอมปล่อยคน ก็ตามใจเจ้า" ฉินโยวโยวยิ้มเยาะ
ตนเอง ก่อนเบือนหน้าหนีไม่พูดอะไรอีก

เมธอาจารย์ชวีทวิทวงโบกมือให้เฟิงกุยอวีนอย่างหมดสนุกอยู่บ้าง ดีดนิ้ว
คล้ายผีนกบนตัวเขา ก่อนกล่าวว่า "เจ้าไปเถอะ พ่อเจ้าอยู่ที่สกุลเฟิง แต่ถ้า
พวกเขายังอยากเล่นลูกไม้อะไรอีก ข้าเองก็จัดการอะไรไม่ได้"

ความหมายก็คือบิดาของเฟิงกุยอวีนถูกคนสกุลเฟิงแห่งซีเหอกักตัว
ไว้ เมธอาจารย์ชวีทวิทวงยอมปล่อยพวกเขาไป แต่คนทางนั้นจะคิดทำอะไร
ก็บอกได้ยากแล้ว

เฟิงกุยอวีนลุกขึ้นยืน มองฉินโยวโยวอย่างลึกซึ้งซึ่งปราดหนึ่ง ก่อน
หมุนตัวก้าวจากไปเร็วๆ

เมธอาจารย์ชวีทวิทวงเฉียงศีรษะประเมินมองฉินโยวโยวได้ชั่วครู่ก็พลัน
พูดขึ้นยิ้มๆ "เจ้าน่าสนใจกว่าที่ข้าคิดไว้มาก อาจารย์เห็นแล้วน่าจะยิ่งชอบ"

ฉินโยวโยวรู้สึกสะกิดใจ หรือว่าตั้งแต่ต้นจนจบเจ้าคนวิปริตนี้แค่
สะกดใจในใบหน้า รวมถึงฐานะบุตรสาวเฟิงเหยาจีของนาง จึงอยากจะ

มอบนางให้อาจารย์ของเขาโดยไม่มีจุดประสงค์อื่นจริงๆ?

ไม่ว่าอย่างไร ขอเพียงไม่ต้องเดือดร้อนไปถึงเหยียนตี้ก็นับเป็นข่าวดี ส่วนหลังจากได้พบเจียงหฺรูเสียนแล้วชีวิตนางจะเป็นเช่นไร ก็ทำได้เพียง คิดไปที่ละก้าว

ตอนนี้นางกลัวแต่ว่าเหยียนตี้รวมถึงต้าจู่ยกับเสี่ยวฮุยจะมาช่วยนาง อย่างไม่ทอดใจ

ฟังจากคำของเมธอาจารย์ชวีกวง เขาน่าจะกระจ่างแจ้งถึงข้อบกพร่อง ในเคล็ดวิชาของเหยียนตี้ และจะต้องใช้นางเป็นเหยื่อล่อ หลังจากนั้น ค่อยวางหลุมพรางเล่นงานเหยียนตี้อย่างแน่นอน

ต้าจู่ยกับเสี่ยวฮุยยังไม่ต้องเอ่ยถึง แต่ทั้งสองจะรักษาตัวรอดยังมีปัญหา หากหลบหนีหลบตามาช่วยนางก็ไม่ต่างกับเอาตัวมารันทาที่

ในใจฉินโยวโยวร้อนรุ่มราวถูกไฟเผาเผา ทว่าภายนอกกลับพยายาม แสดงท่าทางสุขุมเยือกเย็นออกมา

ยิ่งนางกลัวเท่าไร เมธอาจารย์ชวีกวงก็จะยิ่งชอบใจ นางจำต้อง ใจเย็นเข้าไว้ และใคร่ครวญดูว่าจะหนีอย่างไร

ภายในเมืองเจิ้นซี ชาวเรื่องพระชายาถูกเมธอาจารย์ชวีกวงลักพาตัว ไปยังไม่มีใครล่วงรู้ เหยียนตี้ทางหนึ่งเร่งมือจัดการงานในกองทัพ อีกทาง ก็ถ่ายทอดคำสั่งให้สายลับทั้งหมดที่แฝงอยู่ในแคว้นตัวลี้ลับหาร่องรอย ความเคลื่อนไหวของเมธอาจารย์ชวีกวง

จากจุดเกิดเหตุถึงเมืองเจิ้นซีมีทางตรงเพียงเส้นเดียว ต่อให้เสี่ยวฮุย เป็นจอมหลงทางอย่างไรก็ไม่มีทางหลงได้ ทว่าภายในเมืองเจิ้นซีมีถนนหนทาง

อยู่มากมายนัก การที่มันจะหาจวนเจ้าเมืองที่เหยียนตี้อยู่เจอ มีความเป็นไปได้น้อยเหลือเกิน

เสี่ยวซุยปรากฏตัวในกองทัพน้อยยิ่งนัก ทุกคนจึงไม่ค่อยรู้ว่า พระชายายังมีสัตว์พิเศษเช่นนี้อีกตัวหนึ่ง ยามเห็นมันระหว่างทางก็คงนึกว่าเป็นกระต่ายป่าที่หนีออกมาจากคั้วของบ้านสักหลัง ไม่ได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษแน่

แล้วถ้ามันเอ่ยปากถามทาง มีแต่จะทำให้ชาวบ้านธรรมดาที่ไม่เคยเห็นสัตว์พิเศษตระหนกตกใจ

ตัวจู่คิดถึงจุดนี้ได้ก็ร้อนใจจนมีควันขึ้นจากศีรษะ เขาลากจู้วีนเพย ออกตระเวนตามหาเสี่ยวซุยไปทั่วเมือง ในที่สุดก็ได้รู้ข่าวจากพวกนกกว่าหาเสี่ยวซุยพบในกองข้าวของที่ตรอกเล็กแห่งหนึ่ง

ขนบนตัวเสี่ยวซุยเปื้อนไปด้วยโคลนเลน พอได้ยินเสียงจู้วีนเพยกับตัวจู่มันก็พุ่งพรวดออกมาจากกองของ ถึงกับหลงลืมความเกลียดความกลัวที่มีต่อจู้วีนเพยซึ่งร่างจริงเป็นม้าไปทันใด โผเข้าไปในอ้อมแขนเขา แล้วปล่อยเสียงร้องให้โฮขึ้นมาทันที

เสี่ยวซุยเห็นฉินโยวโยวถูกเมธาจารย์ชวีเกวจับตัวไปก็รีบร้อนจะกลับมาขอให้เหยียนตี้ตามไปช่วย ทว่าหลังมันมุดผ่านช่องว่างที่อยู่ด้านล่างประตูเมืองเข้ามา ผลคือมันหลงทางอีกครั้ง

ชาวบ้านรายทางมองเห็นกระต่ายตัวอ้วนเพียงนี้ มีหลายคนที่ยังจะจับมันกลับไปทำอาหาร

เสี่ยวซุยนอกจากเรื่องที่มีพินค่อนข้างแหลมคมและปากสามารถกลืนของขนาดใหญ่กว่าตัวมันได้หลายเท่าแล้ว ก็ไม่มีความสามารถ

ในการป้องกันตัวอย่างอื่น มันได้แต่วิ่งหลบซ้ายหลีกขวามาตลอดทาง
ถึงได้หลบบรรดาคนที่ไล่ตามจะกินมันพ้น

หลังมันวิ่งมาส่งเดชไร้ทิศทางก็ยิ่งหาตำแหน่งจวนเจ้าเมืองไม่พบ
หากมิใช่จู้วอินเพยกับตัวจู้ตามหามันพบ มันก็ไม่รู้จริงๆ ว่าควรทำเช่นไร

เสี่ยวฮุยทั้งร้อนใจเสียใจ ทั้งหวาดกลัวไร้ที่พึ่ง แม้แต่ตัวจู้ที่ยามปกติ
คอยออกความคิดให้มันก็ไม่อยู่ข้างกาย แค่เวลาสั้นๆ เพียงไม่ถึงครึ่งวัน
มันก็รู้สึกว่ายาวนานทรมาณยิ่งกว่าสิบปี

ครั้งได้เห็นจู้วอินเพยกับตัวจู้ในฉับพลันทันใด เสี่ยวฮุยก็ประหนึ่งว่า
รอดตายได้พบดาวช่วยชีวิตต่ออย่างไรอย่างนั้น จึงน้ำตาร่วงทันที ระยะเวลาสั้นๆ
ที่รุดกลับจวนเจ้าเมืองนี้ มันร้องให้จนทำชุดสีแดงของจู้วอินเพยเปียกโชก
ไปหมด

แม้จู้วอินเพยจะร้อนใจตั้งไฟเผาเช่นเดียวกัน แต่ก็ยังจำคำเตือน
ของตัวจู้ได้ขึ้นใจ จึงพยายามเค้นคำปลอบโยนชมเชยเสี่ยวฮุยออกมา
"เจ้ามีชีวิตรอดมาได้จนถึงตอนนี้ก็ไม่ง่ายแล้ว ข้าทั้งสี่ข้างของเจ้าสิ้นแค่นี้
ก็ยิ่งวิ่งระยะทางยี่สิบกว่าหลีกกลับมาถึงในเมืองได้ด้วยเวลาเพียงเท่านี้
ช่างเก่งโดยแท้!"

หากมิใช่อยู่ในสถานการณ์คับขัน ตัวจู้คงได้หัวเราะพรีตออกมา
อย่างกั่นไม่ไหวจริงๆ

เสี่ยวฮุยคลบล้ำคายได้ยินจู้วอินเพยพูดเหมือนชมเชยมัน แต่ใจ
ยังคิดตามยิ่งดูพิกลเล่า

อะไรคือข้ามีชีวิตรอดได้จนถึงตอนนี้ก็ไม่ง่ายแล้ว ไหนจะข้าสั้นอีก!

เสี่ยวฮุยทั้งร้อนใจทั้งโมโห จึงพูดพร้อมเสียงร้องไห้ "เจ้าเหินบนแฉนม้า!

ม้าหน้าเหม็น ม้าไม่ดี ม้าสารเลว! ฮือๆ!"

แม้ปากกันด่า แต่กลับไม่ได้ปล่อยขาป้อมๆ ทั้งสี่ที่ยุ่มขูดสีแดงของ จู้วีนเพย เสียวสุยยังต้องอาศัยอีกฝ่ายพามันไปหาเจ้านาย รอหาเจ้านาย พบแล้วค่อยแอบกัดเขาสักสองที่ระบายแค้น

จู้วีนเพยรู้ตัวเช่นกันว่าเขาอาจจะประจบไม่เข้าหูไปสักหน่อย ผลลพุดคำที่ไม่ควรพูดออกไป จึงได้แต่ลองปลอบเสียวสุยเหมือนอย่าง ที่ ฉินโยวโยวทำเป็นปกติ ลูกขนสกปรกบนตัวมันเบาๆ ก่อนกล่าว "พวกเรา รีบกลับไปจวนเจ้าเมืองเพื่อหารื้อกับเจ้านายเรื่องช่วยนายหญิงกัน"

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่เสียวสุยใส่ใจมากที่สุดในวันนี้ มันจึงหยุดโมโหลง ทันทีอย่างทีคาดไว้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6187->